

Stefanie Rondags (31) werd op haar 14^e gediagnosticeerd met diabetes type 1. Pas vorig jaar ontdekte dat ze dat ze een andere vorm van diabetes heeft: MODY. Ze werkt als promovendus / diabetespsycholoog bij VU medisch centrum. Hier doet ze verslag van 24/7 diabetes. Twitter @S_Rondags

Stefanie

Tram

Ik sta in een bomvolle tram vanuit mijn werk op weg naar huis. Helaas heb ik geen zitplaats weten te bemachtigen. Terwijl iedereen zich langs me heen naar binnen wurmt, merk ik dat ik een beetje duizelig ben. Het is het einde van de middag en mijn laatste tussendoortje is alweer even geleden. Ook heb ik mijn laatste zakje vloeibare glucose eergisteren gebruikt en geen nieuwe in mijn tas gedaan. Hm, het zal toch niet...? Driftig zoek ik in mijn lijf naar andere symptomen die mijn vermoeden zouden kunnen bevestigen. Trillen mijn vingers? Kan ik nog goed lezen? Voel ik me slap? Voor mij de eerste waarschuwingen van een hypo. Nee, ik voel niks, maar ik ben er niet gerust op. Ik ga op mijn hurken zitten en haal mijn bloedglucosemeter tevoorschijn. Behendig als de jarenlange 'diabetesprofessional' die ik ben, meet ik zo discreet mogelijk mijn waarde. Ogen priemen. 2,5 mmol/l. Oef! Ineens breekt het zweet me uit en gaat mijn hart als een bezetene tekeer. "Sorry meneer, heeft u toevallig iets met suiker bij zich? Ik heb diabetes en voel me niet goed...", stamel ik tegen mijn dichtstbijzijnde buurman. Van alle kanten wordt me iets aangeboden. Een sultana, een banaan, een boterham. Twintig minuten, een sultana en bezorgde vragen 'of het alweer met me gaat' later stap ik vrolijk de tram weer uit. "Thanks allemaal!"

'Ineens breekt het zweet me uit'